Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Адмініcтрація и Експедиція пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Франціcканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламаціи неопечатанѣ вôльнѣ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львôвскои".

Предплата у Львовѣ въ Адміністраціи „Газеты Львôвскои" и въ ц. к. Староствахъ на провінціи

на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:

на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 229. Пятниця 11 (23) жовтня 1891. **Рôкъ I.**

Загальнѣ Зборы „Народнои Торговлѣ".

Вчера вôдбули ся осьмѣ зъ ряду Загальнѣ Зборы „Народнои Торговлѣ", товариства зареєстрованого зъ ограниченою порукою. О ходѣ нарадъ на сихъ Загальныхъ Зборахъ и о результатѣ господарки управляючого совѣта сего товариства за рôкъ адміністраційный 1890/91, подаємо въ слѣдуючôмъ основне справозданє, лишаючи собѣ на пôзнѣйше, коли вже и нашѣ читателѣ выроблять собѣ о нихъ своѣ поглядъ, высказати о нихъ свою гадку.

Зборы вôдбули ся при досыть малôй участи, бо всего лишь 48 членôвъ. Засѣданє вôдкрывъ предсѣдатель управляючого совѣта, о. Дуткевичъ, короткою промовою, въ котрôй зазначивъ, що товариство за 7 лѣтъ свого истнованя, заложило и удержувало 11 складôвъ, розбуджувало рухъ торговельный въ нашôмъ народѣ, чого доказомъ велике число крамниць, що побирали вôдъ товариства своѣ товары, и выробило богато новыхъ силъ купецкихъ, а переходячи вôдтакъ до дѣяльности зъ минувшого року, зазначивъ, що рôкъ сей бувъ взагалѣ добрый и що управляючій совѣтъ ощадностію и частою контролею, старавъ ся господарку товариства ще больше улѣпшити и майно товариства пôднести. Опôсля предложивъ выбрати на часъ Зборôвъ предсѣдателя и его заступника. Выбрано проф. Костя Лучаковского предсѣдателемъ, а о. Ив. Чапельского его заступникомъ. Предсѣдатель покликавъ опôсля на секретарѣвъ дра Алекс. Кулачковского и п. Лаврôвского.

Зъ порядку дневного вôдчитавъ членъ управляючого совѣта, дръ Кость Левицкій слѣдуюче справозданє зъ дѣяльности управляючого совѣта „Народнои Торговлѣ" за рôкъ 1890/91:

Свѣтлѣ Зборы! Совѣтъ управляючій, выбраный загальными Зборами зъ 1 н. ст. падолиста 1890 р. по разъ першій має честь нинѣ станути передъ Свѣтлыми зборами, щобы зложити справозданє зъ дѣяльности „Народнои Торговлѣ" за рôкъ адміністраційный, вôдъ 1 липня 1890 р. до 30 червня 1891 р.

Въ минувшôмъ роцѣ адміністраційнôмъ удержувала „Народна Торговля" одинацять складôвъ; центральный у Львовѣ, а філіяльнѣ: въ Станіславовѣ, Перемышли, Тернополи, Дрогобичи, Коломыи, Стрыю, Снятинѣ, Самборѣ, Рогатинѣ и Бродахъ. Въ складахъ сихъ уторговано 266.233 зр. 70 кр., а дочислюючи до того квоту 7.962 зр. 74 кр. зъ посередництва при свѣтлѣ и винѣ, разомъ уторговано: 274.196 зр. 44 кр. т. є. о 19.995 зр. 81 кр. больше якъ въ роцѣ адміністраційнôмъ 1889/890, въ котрôмъ разомъ уторговано: 254.200 зр. 63 кр. Зъ поодинокихъ складôвъ выказали тоту надвышку торгу: Коломыя на 5.251 зр. 95 кр., Львôвъ на 2.365 зр. 45 кр. Станіславôвъ на 1.292 зр. 20 кр. Самбôръ на 954 зр. 90 кр. Перемышль на 781 зр. 87 кр. Снятинъ на 366 зр. 02 кр. Тернопôль на 184 зр. 05 кр.; Дрогобичъ выказавъ знижку 737 зр. 01 кр. Стрый на 1341 77 кр. Рогатинъ выказавъ звышку на 5.376 зр. 45 кр. а Броды на 5.213 зр. 53 кр. Що до звышки въ Рогатинѣ и Бродахъ поясняє ся, що въ попереднôмъ роцѣ адміністраційнôмъ 1889/890 складъ въ Рогатинѣ истнувавъ лишь десять мѣсяцѣвъ, а складъ въ Бродахъ лишь вôсѣмъ мѣсяцѣвъ. Взагалѣ належить зазначити вôдрадный станъ пôднесеня нашихъ торговъ а знижка ихъ въ двохъ складахъ дасть ся пояснити мѣсцевою конкуренцією купецкою а въ части зовсѣмъ случайными вôдносинами.

Членами поодинокими „Народнои Торговлѣ" була свого часу пôднесена гадка, щобы філіи звивати, бо они суть тягаромъ нашои институціи. Совѣтъ управляючій уважавъ за вôдповѣдне таке поступованє, щобы въ засадѣ не позбувати ся філій а лишь въ выимковыхъ случаяхъ приступати до продажи філій своимъ купцямъ а передовсѣмъ тымъ людемъ, котрѣ зъ хôсномъ працюють при нашôй институціи, въ котрыхъ рукахъ проданѣ склады розвивали бы ся по мысли цѣлей нашои институціи, а рôвночасно старати ся о отворанє натомѣсть новыхъ філій. Цѣлею нашои институціи єсть не лишь доставлюванє доброго и дешевого товару, але такожь розбудженє житя купецкого межи народомъ въ краю дорогою посередництва при закупнѣ и доставѣ товарôвъ для крамниць, а въ тôмъ напрямѣ мають сповняти свои обовязки філіи „Народнои Торговлѣ". Ихъ знесенє вôдорвало бы насъ вôдъ народу и краю. Заснованє дальшихъ філій вôдложивъ однакожь Совѣтъ управляючій на часъ пôзнѣйшій, коли дотеперѣшнѣ філіи зможуть сильнѣйше станути на ґрунтѣ и тому на теперь не мôгъ вдоволити жаданя патріôтôвъ зъ Золочева и Добромиля, щобы тамъ вже въ сѣмъ роцѣ отворити свои філіи.

Оборотъ вкладокъ щадничихъ представляє ся въ той способъ, що зъ днемъ 30 червня 1890 року выносивъ станъ щадницѣ 108.680 зр. 42 кр. а зъ днемъ 30 червня 1891 р. выносивъ станъ щадницѣ: 93.334 зр. 31 кр. Взагалѣ отже обнизивъ ся станъ щадницѣ въ тôмъ роцѣ адміністраційнôмъ о 15.346 зр. 11 кр., при чôмъ однакожь въ мѣсяци грудни 1890 р. и червни 1891 р. вклады перевысшили зво-

---

10

Въ зимовый вечѣръ.

новеля

Елизы Ожешковои.

(Дальше.)

Сидячи коло мовчазнои Олены, гôсть слухавъ загадокъ и злученыхъ зъ ними жартôвъ зъ особлившою пильностію и цѣкавостію. Долонѣ оперъ на колѣнахъ и цѣлый похиленый напередъ зачавъ усмѣхати ся, зразу слабо и невыразно, потôмъ щоразъ ширше и якъ бы розкôшнѣйше. Кôлько разôвъ коло комина вôдгадано яку загадку, то самъ притакувавъ головою; а тому, хто бы на него дививъ ся, могло бы здавати ся, що вôнъ знавъ добре все, о чôмъ говорено, лише забувъ и пригадувавъ собѣ теперь, а спомины тѣ були влѣзливѣ та численнѣ. Але нѣхто въ тôй хвили не звертавъ на него уваги; и вôнъ небавомъ переставъ усмѣхати ся та глянувъ зновъ на сусѣдку:

— Чому-жь ты не йдешь тамъ бавитись зô всѣми? — спытавъ.

Хитаючись разомъ зъ дитиною то въ задъ то въ передъ, вôдповѣла она:

— Не хочу, нехай собѣ бавлять ся здоровѣ!

— А ты казала, що тобѣ добре жити. . то чого-жь ты смутна? *Мусить* Олекса недобрый? *Мусить* такъ уже въ родѣ у нихъ, що всѣ недобрѣ?

Зъ жаднôю цѣкавостію влѣпивъ очи въ молоду жѣнку. Она видивилась не на него, але у просторъ и не перестаючи колысати ся, вôдповѣла:

— Єй, нѣ. И Олекса добрый и всѣ добрѣ, тôлько я надто Миколка свого не можу вôджалувати.

— Якого Миколка?

— А сынка...

И тихимъ, але спѣвнымъ голосомъ зачала оповѣдати, що передъ кôлькома мѣсяцями померъ єи старшій сынокъ, пôвтора року вôдъ роду. Яка то гарна була дитина! Ходивъ уже, говоривъ и не шутка — якій вже бувъ розумный. Все по нѣмъ плакали; навѣтъ дѣдо, хочь якій суворый, плакавъ, але потôмъ забули, навѣтъ отець рôдный забувъ. Лишь она нѣякъ не може забути. Похилила ся надъ дитиною и тихше докôнчила:

— Звѣстно, дитина, така маленька, якъ та ягода, *скотила ся* зô свѣта... якъ та окрушина впала въ землю.

По округлôмъ, рожевôмъ єи лици плила велика слеза и блиснувши, якъ брилянтъ, упала на ґранатовый кафтанъ.

Въ гаморѣ, що наповнявъ комнату, оповѣданє молодои матери здавало ся нѣжною струною, що несмѣло обзыває ся. Слеза єи упала въ смѣхи и галасы, якъ тиха капля росы у свавôльнѣ и шумнѣ филѣ потока. На свѣже, якъ ранокъ, засумоване єи лице гôсть дививъ ся, дививъ ся ширше, якъ звычайно, отвореными очима и слезѣ єи приглядавъ ся такъ довго, поки не перестала вогкою плямою свѣтити на ґранатовôмъ суквѣ кафтана. Очевидно, щось незвычайне для него впало єму въ очи, задивувало, збудило въ нѣмъ якусь струну тревожну, сумну, котрои дотеперь може нѣколи въ собѣ не чувъ. Якъ нагальный и короткій вихорь, такъ зôтхненє пôднесло єго широку и запалу грудь: Охъ, охъ, охъ!

Натомѣсть сумъ зъ лиця молодои матери наразъ щезъ. Она оживила ся и весело блыснула очима, цѣкаво споглядаючими на громадку, що бавилась у комина.

— Ой, — скрикнула — буде байки казати! Настуся буде байки казати!

Она скоро звернула ся до гостя:

— Послухайте лишь, мои вы миленькѣ, послухайте! Она гарнѣ байки знає, дуже гарнѣ...

Бабуся, що сидѣла майже на самôй земли на перевернеными ночвахъ, выхиляла зпомежи двохъ коловоротôвъ пôдъ свѣтло огню голову въ червонôмъ, окружôмъ чепци и зачинала говорити. Середъ загального мовчаня лише коловороты туркотѣли и єи старый, протяглый, шепелявый голосъ розходивъ ся по комнатѣ:

роты. Зменшеня вкладôвъ щадничихъ не уважаемо некористнымъ обявомъ для нашои институціи, бо тою дорогою управильняє ся вôдношенє межи власнымъ маєткомъ институціи а маєткомъ чужимъ, котрый призбираный въ надмѣрнôй высотѣ а выповѣдженый несподѣвано въ однôмъ часѣ — мôгъ бы нарушити правильный хôдъ интересôвъ Товариства.

Въ дѣлѣ вкладôвъ щадничихъ застанавляє ся управляючій совѣтъ надъ тымъ, щобы зъ днемъ 1. сѣчня 1892 р. перенести ихъ въ цѣлости до заряду центрального въ цѣли упрощеня адміністраціи тыми же вкладами.

Въ предложенôмъ білянсѣ вôддѣлено товары по цѣнѣ закупна вôдъ дебиторôвъ складôвъ, котрй то послѣдни представляють поважну квоту: 36.480 зр. 18 кр. Квота тота збôльшила ся вôдъ часу заснованя „Народнои Торговлѣ“ а сама позиція довжникôвъ єсть наслѣдкомъ кредиту, конечного въ купецтвѣ. Колижь позиція довжникôвъ дôйшла до такъ значнои квоты, тожь совѣтъ управляючій уважавъ конечнымъ, приступити до примусового стяганя належитостей своихъ вôдъ довжникôвъ якъ также заострити реґулямінъ склепововый въ той способъ (§. 14), „що поодинокимъ особамъ може начальникъ складу удѣлити кредитъ лишь пôдъ власною вôдвѣчальностію а то не довше якъ на трицять днѣвъ и не высше 25 зр. Въ случаяхъ увзглядненя гôдныхъ маѥ начальникъ представити справу до порѣшеня дирекціи“. Въ той загальнôй квотѣ довжникôвъ мѣстять ся также кредиты, удѣленй своимъ купцямъ за обеспекою гіпотечною. Зъ „Народною Торговлею“ такъ у Львовѣ якъ и на провинціи зоставало въ зносинахъ купецкихъ: триста пятьдесять и пять крамниць, котрй въ послѣднôмъ роцѣ адміністраційнôмъ побрали въ „Народнôй Торговли“ товарôвъ на квоту около 40.000 зр. в. а.

Въ предложенôмъ білянсѣ представляє ся позиція удѣлôвъ членьскихъ въ квотѣ 25.923 зр. 40 кр. а. в. Вôдъ збôльшеня числа членôвъ, залежить въ великôй части дальшій розвôй „Народнои Торговлѣ“ понеже значне число членôвъ не лишь пôдносить повагу на зверхъ, але дає єи до розпорядимости тревалои капіталъ и уможливляє дальшій кредитъ, а тымъ самымъ приспорює бôльшій заробокъ при заключуваню гуртовныхъ умовъ купецкихъ.

Взагалѣ порѣвнуючи білянсъ за рôкъ адміністраційный 1890/91 зъ білянсомъ зъ року попередного, выходить зниженє активôвъ зъ 188.175 зр. 64 кр. на 179.072 зр. 28 кр. отже о 9.103 зр. 36 кр. На зниженє активôвъ вплинули позиціи конечнй, а именно вôдписане 10% мобілій всѣхъ складôвъ и устройства, дальше позиціи припадковй, а именно готôвка въ касахъ и попередъ уплаченый чиншъ, а вкôнци дѣйстна вартôсть товарôвъ на складахъ по цѣнѣ закупна въ квотѣ 126.663 зр. 33 кр. Зъ выповѣдженемъ 15.346 зр. 11 кр. щадницѣ мусѣвъ змешити ся капіталъ оборотовый Товариства, а се обнижило склады товарôвъ. Загальне обниженє стану складôвъ єсть користне пôдъ взглядомъ купецкимъ, бо вложеный грôшь частѣйше робить, отже приносить бôльшій заробокъ.

Натомѣсць збôльшивъ ся фондъ резервовый зъ 4.541 зр. 93 кр. на 5.733 зр. 78 кр., а фондъ пенсійный урядникôвъ зъ 841 зр. 72 кр. на 1025 зр. 67 кр. Въ порôвнаню зъ оборотомъ представляє ся користно чистый зыскъ въ квотѣ 3.230 зр. 31 кр.

(Дальше буде.)

Переглядъ політичный.

Дневникъ розпоряджень войсковыхъ огололосивъ письмо Є. Вел. Цѣсаря до кн. Віртемберґского зъ подякою за єго довголѣтну (43 роки) и вѣрну службу въ австрійскôмъ войску, въ котрôмъ зô славою вôдбувъ ажь 6 военныхъ походôвъ. Є. Вел. Цѣсарь увольняючи князя на єго власну просьбу изъ службы надѣливъ єго великою лентою ордера св. Стефана. Дальше доносить той самъ дневникъ, що комендантъ 10 корпуса фельдцайґмайстеръ Райнлендеръ перенесеный зъ Перемышля до Градеца; а комендантомъ 10 корпуса именованый заступникъ шефа ґен. штабу ґен. Ґальґочі.

Комісія буджетова ухвалила титулы „публична безпечность и „будова дорôгъ“. При титулѣ „будôвлѣ водни“ домагавъ ся пос. Рутовскій реґуляціи галицкихъ рѣкъ а пос. Лупулъ вказувавъ на потребу зробити Прутъ вôдъ галицкои границѣ ажь до Новоселицѣ сплавнымъ. Пос. Менґеръ ставивъ резолюцію, щобы завôзвати правительство до систематичнои реґуляціи всѣхъ австрійскихъ рѣкъ, щобы оно поробило въ тôмъ напрямѣ розслѣды и предложило вôдповѣдный законъ. Комісія приняла вôдтакъ той титулъ разомъ зъ резолюціями Рутовского и Менґера.

Комісія для закона карного закôнчила ґенеральну дебату надъ проєктомъ того закона. Комісія для належитостей стемплевыхъ ухвалила резолюцію завзываючу правительство, щобы оно якъ найскорше выготовило легко зрозумѣлый законъ о належитостяхъ стемплевыхъ и таксахъ.

Wiener Ztg. доносить, що міністеръ просвѣты и вѣроисповѣданъ установивъ и розмеживъ округи жидôвскихъ громадъ въ Галичинѣ. Пôсля того розпорядженя буде въ Галичинѣ 252 громадъ жидôвскихъ а розмеженє ихъ маѥ вôйти въ житє зъ днемъ 1 сѣчня 1892 р.

Парискій кореспондентъ Times-а подаѥ таку вѣсть о розмовѣ межи королемъ Гумбертомъ, маркізомъ Рудінімъ и Ґірсомъ въ Монци. Коли Рудіні зъ великою вагою зазначивъ мирнй намѣреня короля, вôдповѣвъ Ґірсъ: „То и мы такого самого погляду, и я маю приказъ дати вамъ таке саме заявленє въ имени царя.“ Ґірсъ пояснювавъ вôдтакъ важность россійско-италіяньского порозумѣня. Межи Россією а Италією, казавъ вôнъ, не може бути нѣякого непорозумѣня, Россія вдоволена справою дарданельскою, а що до Болгаріи, то може она чекати. Вôдтакъ запытувавъ Ґірсъ, чи, наколибъ Италія хотѣла заключити зъ своими союзниками якій союзъ мытовый, не зреклась бы права умовлятись и зъ другими державами, а Рудіні спытавъ тогди, чи може Ґірсъ маѥ въ сѣй справѣ зробити яке предложенє. Тогди сказавъ Ґірсъ, що Вланґалі дасть на то вôдповѣдь.

Справа занятя Паміру зачинаѥ прибирати для Россіи велику вагу, коли вже праса россійска упорно при тôмъ обстаѥ, що Памір належить до Россіи. „Нов. Время“ доказує теперь, що справа памірска дôйшла вже до тои точки, на котрôй мусить бути порѣшенє. Россійскôй дипльомаціи не трудно буде доказати, що Россія маѥ право до Паміру. Конфліктъ межи россійскими а анґлійскими подорожниками въ Памірѣ дасть ся легко пояснити. По прилученю Коканду въ 1876 р. настала справа памірска и границя Россіи въ той сторонѣ була отверта. Въ протягу минувшихъ 15 лѣтъ осѣли на заходѣ Паміру Афґанцѣ, на всходѣ Хинцѣ, а на полудни Анґлійцѣ. Въ ханатахъ Чітраль, Ясинъ и Каншутъ стоять вже анґлійскй ґарнизоны. Не диво, що середъ такихъ обставинъ прийшло до комфлікту межи россійскими а анґлійскими подорожниками, а що по обохъ сторонахъ були ще и люде войсковй, то заграницею заразъ розпущено вѣсть, що то стрѣтились передни сторожи обохъ войскъ.

Було собѣ трехъ братôвъ: двохъ розумныхъ, а третій дурный. Повыростали они и прийшла имъ пора женити ся. *Бацько* ихъ и пытаѥ:

— Котрого зъ васъ, сыны, найперше оженити?

Старшій каже: Мене, бо я найстаршій.

Другій каже: И мене, тату, вже пора.

А дурень також обзываѥ ся: А мене вже давно була бы пора.

— Ну, каже *бацько* — идѣть же всѣ до лѣса, а котрый найскорше назбираѥ богато ягôдъ, того я насамперѣдъ оженю.

Пôшли они всѣ до лѣса и такъ збирають, такъ збирають ягоды, що анѣ головы не пôдводять. Кобы лише скорше назбирати, збирають и збирають. Розумнй пôдôйшли до дурня и пытають:

— А що, дурню, чи богато ягôдъ назбиравъ!

— Ей, — каже дурень — я вже заразъ и до дому собѣ пôду.

Позавидували розумнй дурневи, взяли, забили єго, нôжь у серце встромили...

— Ай! — скрикнуло кôлька жѣночихъ голосôвъ.

— Ну, ну, такъ заразъ узяли и забили! — недовѣрчиво и поважно закинувъ оденъ парôбокъ пересаду байцѣ. Бабуся зъ выразомъ глубокого пересвѣдченя повторила, хитаючи головою:

— Взяли и забили, нôжь у серце встромили, въ землю закопали, пѣскомъ присыпали, замѣсть хрестика засадили надъ головою вишеньку и пôшли до дому.

Ажь ту тою самою дорогою ѣде панъ. Побачивъ вишню и думаѥ собѣ: Вырубаю я тую вышню и зроблю собѣ зъ неи сопѣлку.

Вырубавъ вôнъ вишеньку, зробивъ зъ неи сопѣлку, ѣде собѣ и граѥ, а та сопѣлка спѣваѥ:

Не грай, паночку не грай,
Серденька мого не край!
Мене братя забили,
Нôжь у серце встромили,
Черепкомъ очи накрыли,
Пѣсочкомъ засыпали,
Вишеньку замѣсть хреста засадили.

Дивує ся той панъ, дивує ся, а сопѣлка просить и просить, щобы на нѣй не гравъ.

— Ааа! — скрикнуло кôлька особъ зъ задиву.

— Таки спѣвала ся сопѣлка, таки просила... ну.

(Дальше буде.)

Д о п и с ь.

(Вôдкрытє новои школы въ Ґодахъ-Добровôдцѣ коло Коломыи.)

Зъ великимъ торжествомъ вôдбуло ся въ дни 15 жовтня с. р. отворенє новои школы въ Ґодахъ-Добровôдцѣ. По вôдправленю богослуженя Всечестнѣйшимъ о. Войнаровскимъ, парохомъ зъ Пядыкъ, удали ся всѣ гостѣ замѣсцевй и народъ мѣсцевый до прибраного въ хоругви будынку шкôльного и зґромадили ся въ хорошо пристроєнôй сали.

Правдивый, бо першій въ нашôмъ селѣ рôкъ шкôльный, розпочали въ красныхъ словахъ Всечестнѣйшій о. Войнаровскій и Высокоповажаный Панъ Маркилъ Беньковскій, властитель Ґодôвъ, котрый також представивъ зôбранымъ наданого намъ учителя, Вп. п. Артура Корнашевского, котрый забравши теперь голосъ, пôднѣсъ въ хорошихъ словахъ добротливôсть, ласкавôсть и опѣку Єго Вел. Цѣсаря надъ школами и народомъ, зазначуючи, якою вдячностею повинни мы бути одушевленй для нашого Монарха и Єго Найдостойнѣйшои Родины. Дальше дякувавъ бесѣдникъ въ имени обохъ громадъ Вп. панамъ Беньковскому зъ Ґодôвъ и Павльому зъ Турки за дары и труды, якй они около сеи школы положили, а Вп. п. Говорцѣ, ц. к. окружному инспекторови шкôльному въ Коломыи, за скоре введенє школы въ житє. Зазначуючи кругъ чинности и обовязки народу взглядомъ школы, закôн-

чивъ бесѣдникъ свою предмову окликомъ въ честь Є. Вел. Цѣсаря, котрый всѣ присутнѝ три разы грôмко повторили.

Подаючи се торжество до прилюдной вѣдомости, чуємо ся обовязанѝ, зложити на сѣмъ мѣсци подяку: Вп. панови и нашому добродѣеви Маркилю Бѣньковскому, властителеви Ґодôвъ за ґрунтъ, дарованый пôдъ школу, за всѣ єго труды и кошты, котрыхъ годѣ тутъ вычисляти; (такихъ панôвъ мабуть теперь нема богато!) Вп. п. Павльому зъ Турки, бувшому учителеви хеміи, за матеріялъ и цеглу, вартости до 300 зр.; Вп. п. Говорцѣ за щире заняте ся нашою школою; Всечест. о. Войнаровскому за всѣ Єго добрѝ рады и труды. За всѣ для насъ учиненѝ добрѝ дѣла, най Вамъ Всевышнїй заплатить, а вôдъ насъ приймѣть сесю изъ щирого серця плывучу подяку. Въ кôнци складаємо подяку ще и тымъ всѣмъ гостямъ, котрѝ зволили ласкаво на такъ велике для насъ торжество прибути.

Ґоды-Доброводка, дня 19 жовтня 1891.

Въ имени обохъ громадъ: *Федоръ Ткачукъ*, начальникъ громады Ґоды; *Матѣй Ткачукъ*, начальникъ громады Доброводка.

Новинки.

— **Именованя**. Ц. к. Дирекція фінансова именувала ц. к. асистента для податку вôдъ цукру Станіслава Досковского офіціяломъ въ X кл. ранґи для податку вôдъ цукру, а также надала системізовану для Галичины посаду ц. к. асистента для податку вôдъ цукру въ XI кл. ранґи, Петрови Едвардови Штайнкелєрови, ц. к. асистентови для податку, вôдъ цукру на Шлеску. — Ц. к. краєва Рада шкôльна именувала Ивана Волоса сталымъ учителемъ при школѣ філіяльнôй въ Грушовичохъ.

— **Почестне горожаньство** надала Рада мѣста Дрогобича Є. Ексц. п. Намѣстникови, ґр. Баденіому.

— **Громадѣ Лазы**, въ повѣтѣ ярославскôмъ, удѣливъ Є. Вел. Цѣсарь для тамошного комітету церковного на будову церкви 100 зр. пôдпомоги.

— **Конкурсы.** Намѣстництво розписує конкурсъ на стіпендіи рôчно по 210 зр зъ фонду наукового, призначенѝ для убогихъ ученикôвъ, урожденыхъ въ Галичинѣ, вôддаючихъ ся наукамъ лѣкарскимъ на однôмъ зъ університетôвъ австрійскихъ. Речинець до внешеня поданъ назначеный до кôнця падолиста с. р. — Окружна рада шкôльна въ Горлицяхъ розписує конкурсъ зъ речинцемъ до 15 н. ст. падолиста на посады учителѣвъ при школахъ зъ языкомъ выкладовымъ рускимъ: 1) єтатовыхъ: въ Ганчовôй, Лоси и Малястовѣ и 2) при філіяльныхъ: въ Бѣлянцѣ, Гладишевѣ, Климкôвцѣ, Кривôй, Квѣтони, Менцинѣ великôй, Новици, Радоцинѣ, Ропици рускôй, Рихвалдѣ, Смерекôвци и Волôвци.

— **Наше килимкарство.** Вôдъ пôвъ мѣсяця бавить въ Вôкнѣ, въ маєтности п. Володислава Федоровича дра Ріґль, доцентъ вѣденьского університету и кустошъ вѣденьского музеи. Приѣхавъ вôнъ въ тôй цѣли, абы роздивитись та описати наше килимкарство, котре вôнъ уважає яко вытвôръ пытомый, а не перенятый — якъ иншѝ кажуть — вôдъ Туркôвъ и Татаръ. Килимкарство задержалось въ Европѣ лишь въ Скандинавіи, на Балканѣ и на Руси. Дръ Ріґль звидѣвъ доси: Мединь, Воробіѣвку, Токи, Кошляки, Нове село, Козары, Климкôвцѣ, Любѣнки, Ровношинцѣ, Збаражь старый, Березовицю малу, Залôзцѣ, Бзовицю, Билетôвку, Лежанôвку, Зелену, Паѣвку, Красне, Волицю, Калагурôвку и ин. Вôнъ бувъ лично въ каждôй хатѣ килимкарскôй, описавъ варстаты, техніку, матеріялъ, орнаментику и економічнѝ вôдносины продукціи, словомъ зробивъ точный инвентарь всѣхъ жиючихъ теперь килимкарѣвъ и ихъ выробôвъ. Звиджувавъ также церкви и костели и не минувъ навѣть селяньскихъ хатъ, де лишь бувъ якійсь килимець старый, все описавъ и вôдфотоґрафувавъ. Матеріялы тѝ збирає дръ Ріґель до умысной працѣ науковои о нашôмъ килимкарствѣ, надъ котрою теперь працює.

— **Ювілей Леонида Глѣбова на Украинѣ.** Зъ Украины доносять, що дня 11 с. м. обходили Украинцѣ въ Черниговѣ ювілей 50-лѣтной працѣ писательской симпатичного нашого байкаря писателя Леонида Глѣбова уладженымъ умысно въ тôй цѣли спôльнымъ обѣдомъ. — Ювілата повитавъ промовою и вôдъ усѣхъ присутныхъ подарками А. И. Ханенко, котрый закôнчивъ свою теплу бесѣду тымъ, що обнявъ ювілата, а всѣ були глубоко порушенѝ, видячи якъ обнимали ся тѝ два мужѣ котрѝ много трудили ся въ житю для руской исторіи и літературы. Вôдъ початку до кôнця обѣду выголошували ся привѣты въ честь ювілата то стихами то прозою. Леонидъ Глѣбôвъ вôдповѣдавъ всѣмъ стихами и каждый зъ присутныхъ бувъ здивованый тою твердостію, остротою духа и прегарною формою, якою Глѣбôвъ вôдповѣдавъ. Пôдчасъ обѣду, на жадане присутныхъ, вôдограла войскова музика кôлька разôвъ пѣсню: „Стоить гора высокая", написану Леонидомъ а уложена въ ноты Лисенькомъ. По обѣдѣ, самъ ювілатъ, взявши даровану єму въ той день ґітару, вôдспѣвавъ кôлька народныхъ пѣсень и акомпаніовавъ хорови, вложеному зъ присутныхъ. Потôмъ въ простыхъ, сердечныхъ словахъ дякувавъ зôбранымъ, що святкували єго ювілей и розпращавшись зъ ними, удавъ ся до дому, проводжены́й бôльшостію зôбраныхъ.

— **Огнѣ**. Дня 16 с. м. повставъ въ Рускôмъ селѣ (бережаньского повѣта) коло 3 год. пополудни зъ причины невѣдомои огонь и знищивъ 13 селяньскихъ загородъ зъ всѣми припасами.

— **Перешкодженый самоубійникъ.** Тесля, Каз. С., батько 4-охъ дѣтей, хотѣвъ оногди отроити ся кислотою сѣркану мѣди, а коли въ тôмъ перешкодила єму одна зъ сусѣдокъ, хопивъ бритву и выбѣгъ зъ дому. О тôмъ выпадку повѣдомлено поліцію, котра однакъ доси не могла найти самоубійника.

— **Негôдна жѣнка и донька.** Поліція арештувала позавчора жѣнку и доньку зарôбника Илька Орѣшка, котрѝ єго тяжко побили и покалѣчили за те, що не хотѣвъ доньцѣ позволити сидѣти безъ вѣнчаня зъ одымъ парубкомъ.

Всячина.

— **Хлѣбъ зъ соломы.** Голодъ не панъ, не перебирає а нужда змушує людей шукати всѣлякого способу, щобы удержати своє житє. Пригадуємо собѣ, що коли въ 1866 р. бувъ у насъ и на Буковинѣ голодъ, то въ Чернôвцяхъ на ринку продавано качаны зъ кукурудзы и плачено за мѣшокъ по 40 кр. Люде купували тѝ качаны, товкли ихъ въ ступахъ та робили зъ нихъ муку, котру вôдтакъ домѣшували до хлѣба або и такъ саму варили та ѣли. Давнѣйшими часами було ще гôрше, бо люде мусѣли неразъ и кору зъ дерева терти на муку та ѣсти. Подôбно стало теперь и въ глубокôй Россіи, де наставъ страшный голодъ. Тамъ обдирають люде кору зъ дерева и труть єи на муку, мелють жолудъ, домѣшують до того ґрису, або хто ще має трохи якои муки то и муку, та печуть зъ того хлѣбъ. Коли въ Россіи въ 1883 р. бувъ голодъ, то ґен. Саловъ пôддавъ бувъ гадку выпѣкати хлѣбъ зъ соломы. Теперь пригадали собѣ люде той спосôбъ а ґазеты россійскѝ радять брати ся знову до того способу. Хлѣбъ зъ соломы ось якъ робить ся: Вяже ся солому въ снопы и рѣже ся єи на дрôбну сѣчку. Ту сѣчку меле ся вôдтакъ на жорнахъ а вôдтакъ пересѣває крôзь сито. Тѝ части соломы, що ще добре незмололи ся и длятого остають ся на ситѣ, меле ся ще разъ и то робить ся доти, доки не одержить ся зъ соломы мѣлку муку. Зъ одной чверти сѣчки можна тымъ способомъ дôстати 3 до 4 гарцѣ муки т. є. около 10 фунтôвъ. Такъ приготовлену муку розчиняє ся якъ кожду иншу и пече ся зъ неи хлѣбъ, котрый має бути здоровѣйшій якъ хлѣбъ зъ коры и жолудь. Якійсь Россіянинъ Єрмудьєвъ пôддавъ знову гадку, щобы выпѣкати хлѣбъ зъ сушеной рыбы.

— **Штучне краmенє живыхъ звѣрятъ.** Зроблено спостережене, що канарки годованѝ каєньскимъ перцемъ, дôстають червоне пѣрє. Нѣмецкій ученый Заверманъ поясняє се зъявище такъ: Каєньскій перець має въ собѣ крôмъ червонои краски, подôбнои якъ жовта краска въ морквѣ, ще и якусь остру матерію та трошки олѣю. Коли той перець выварити въ оковитôй, то тота остра матерія и олѣй лишать ся въ оковитôй а канарки годованѝ вывареным перцемъ не дôстають вже червоного пѣря; колижь до того вывареного перцю додати трошки оливы и вôдтакъ годувати канарки, то ихъ пѣрє заразъ знову закрашуєсь на червоно. Зъ того выходить, що товщь несе ту краску въ тѣло звѣрятъ и заносить єи ажь въ пѣрє. Коли годувати бѣлѝ куры каєньскимъ перцемъ, то пѣрє ихъ стає блѣдорожеве а на вохкôмъ воздусѣ замѣняєсь на темно-червоне. Такѝ курки показують дуже добре змѣну погоды, бо на кôлька годинъ передъ дощемъ ихъ пѣрє робить ся зъ рожевого темно-червонымъ. Жовтокъ въ яйцяхъ тыхъ курокъ єсть такожь темно-червоно закрашеный. Впрочôмъ пробовано вже кôлькадесять лѣтъ тому назадъ закрашувати живѝ курки на фіолетово-червоно годуючи ихъ корѣнемъ зъ ростины алькана. Нѣмецкій природослѣдитель дръ Кароль Міллєръ подає ще и таку цѣкаву рѣчь: На маляйскихъ островахъ ѣдять люде въ певныхъ часахъ малпу оранґутана и у нихъ єсть ще той звычай, що закимъ зарѣжуть ту малпу, то годують єи брочемъ (ростина уживана и у насъ до крашеня вовны на червоно), вôдъ котрого кости оранґутана закрашують ся на червоно.

Господарство, промыслъ и торговля.

Торгъ збôжемъ.

22 Жовтня	Львôвъ	Тернополь	Пôдволочиска	Ярославъ
Пшениця	10·—10 80	10 —10 75	9 75 11·—	10·—11·—
Жито	9·——9 50	8 90—9 40	9·——9 50	9 25—9·50
Ячмѣнь	6.——8 —	5·90—7·—	5·80—7·—	6·——8·—
Овесъ	7·——7 50	6·50—7·—	6·40—7·—	7·00—7·75
Горохъ	6·— 10·—	6·— 11·—	6·— 11·—	6·— 10·—
Выка	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Рѣпакъ	13.—14 15	13·—13 —	13·—13·25	13·—13·25
Хмель	55—60 —	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Конюшина чер.	40·—46 —	40·—45 —	40·—45·—	40·—45·—
Конюшина бѣла	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Оковита	17·—17·70	—·——·—	—·——·—	—·——·—

Все за 100 кильо netto безъ мѣшка.

Оковита готова за 10.000 літр. пр. loco Львôвъ вôдъ 18·50 до 19·50 зл.

Жито пошукує ся.

Хмель вôдъ 55·—до 60·— за 56 кильо.

Телеграмы.

Вѣдень 22 жовтня. Polit. Corr. достала вѣсть зъ Букарешту, котра потверджує, що король Кароль поѣде въ гостину до нѣмецкого цѣсаря и мабуть буде такожь въ гостинѣ у Цѣсаря австрійского. Фактъ, що въ сѣй подорожи не бере участи президентъ міністрôвъ Фльореску, єсть доказомъ, що она не має нѣякого значѣня політичного.

Будапештъ 22 жовтня. Міністеръ торговлѣ заявивъ въ комісіи фінансовôй що въ справѣ ведучихъ ся зъ Турєччиною переговорôвъ о заключенє угоды торговельнои не можна теперь нѣчого сказати, коли они скôнчать ся.

Берлинъ 22 жовтня. Тутешнѝ ґазеты доносять, що румуньскій король приѣде въ слѣдуючôмъ тыждни на кôлька днѣвъ до Берлина або Почдаму. Зарученє кн. Фердинанда зъ донькою кн. Единбурґского, Марією, можна вже уважати за певне.

Петербургъ 22 жовтня. Нова стратеґічна зелѣзниця має ся будувати зъ Остроленки черезъ Пултускъ до Варшавы.

Москва 22 жовтня. Зачувати, що правительство хоче заказати вывôзъ гречки и проса за границю.

Тріестъ 22 жовтня. Передъ приватнымъ помешканемъ комісаря поліціи Бусича, пукла вчера передъ полуднемъ мала петарда, але не зробила нѣякои шкоды.

Цетинє 22 жовтня. Ватага Альбанцѣвъ зложена зъ 50 людей, напала межи Бѣлополемъ а Синицею на идучихъ до Сербіи Чорногорцѣвъ и пятохъ зъ нихъ убила, та поранила жѣнки и дѣти, а вôдтакъ щезла въ горахъ.

Вôдвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій

Оголошеня до *Народнои Часописи* приймае Контора **Льеопольда Литыньского,** *Львôвъ, Валова, 14.*

Зъ друкарнѣ Вл. Лозиньского пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.